

Καθηγήτρια Πληροφορικής, Blogger

Αν αντέχεις την αλήθεια, τόλμα να πέσεις «στην παγίδα του νερού»

31/08/2017

«Το κορίτσι του τρένου», το πρώτο μυθιστόρημα της συγγραφέως Πόλα Χόκινς είχε τεράστια απήχηση στο αναγνωστικό κοινό παγκοσμίως και μεταφέρθηκε με επιτυχία στην μεγάλη οθόνη. Ομολογώ ότι η εξέλιξη της υπόθεσης και οι συνεχείς εναλλαγές των αφηγητών της ιστορίας με είχαν κρατήσει σε εγρήγορση μέχρι το ανατρεπτικό φινάλε, αλλά τα κοινά στοιχεία γραφής με την Τζίλιαν Φλιν και την Ντόροθυ Κούμσον μετρίασαν τον ενθουσιασμό μου. Μόλις κυκλοφόρησε το δεύτερο βιβλίο της, με τον τίτλο «Στην παγίδα του νερού» έσπευσα να το διαβάσω, για να αποκτήσω μια πιο ολοκληρωμένη εικόνα για τη δύναμη της πέννας της συγγραφέως. Και πάλι όμως το αποτέλεσμα με άφησε διχασμένη.

Το κουβάρι μιας παράξενης αυτοκτονίας -ή μήπως δολοφονίας;- ξεκινά να ξετυλίγεται στο Μπέκφορντ. Οι αστυνομικές αρχές της περιοχής εικάζουν πως η Νελ Άμποτ πήδηξε και η αδερφή του θύματος, Τζουλις, επιστρέφει στον γενέθλιο τόπο της για να ρίξει φως στο μυστήριο. Ξαφνικά θα βρεθεί αντιμέτωπη με την έφηβη ανιψιά της, τους φόβους του παρελθόντος, τις στοιχειωμένες ιστορίες της Κολυμπήθρας των Πνιγμών, τις ανασφάλειές της, μα κυρίως τις ενοχές της. Γιατί λίγες μέρες πριν τον θάνατό της, η Νελ της είχε τηλεφωνήσει εκλιπαρώντας για βοήθεια μα εκείνη την αγνόησε για ακόμα μια φορά. Η Τζουλις οφείλει στη μνήμη

της αδερφής της ν' ανακαλύψει την αλήθεια και να λυτρωθεί από τα φαντάσματα του χθες μια για πάντα...

Η επίδραση του υδάτινου στοιχείου και των δεισιδαιμονιών είναι σαγηνευτική και καταλύει κάθε αντίσταση του αναγνώστη.

Η Χόκινς γνωρίζει πως να δημιουργεί ψυχικά ευάλωτους χαρακτήρες, που παλεύουν να βρουν τις ισορροπίες τους και κατορθώνουν να αγγίξουν τον αναγνώστη και να τον κάνουν σύμμαχό τους στις αποκαλύψεις τους -όσο σκληρές κι αν είναι αυτές. Χαρακτήρες που δεν έχουν απεγκλωβιστεί από το παρελθόν, που προσπαθούν να χτίσουν ένα στέρεο οικοδόμημα πάνω σε σαθρά θεμέλια, που έχουν καλύψει πρόχειρα τις πληγές τους και πιστεύουν πως θα σταματήσουν να πονάνε αν απλά δεν μιλάνε γι' αυτές. Αυτό το εξαιρετικά δυνατό στοιχείο της γραφής της κατόρθωσε σε αυτό το μυθιστόρημα να το απογειώσει και να το δέσει υπέροχα με μια μυσταγωγική πλοκή, δημιουργώντας μια σκοτεινή και υγρή ατμόσφαιρα που αισθάνεσαι να τρυπάει τα κόκαλά σου και να απλώνει τα πλοκάμια της πάνω σου. Η επίδραση του υδάτινου στοιχείου και των δεισιδαιμονιών είναι σαγηνευτική και καταλύει κάθε αντίσταση του αναγνώστη.

Όμως, στην προσπάθειά της η συγγραφέας να εκμεταλλευτεί την επιτυχία που είχε το τρίπτυχο των κεντρικών ηρώων στο πρώτο της πόνημα, **άνοιξε περισσότερο την βεντάλια των αφηγητών της**, με αποτέλεσμα να μου προκαλέσει σύγχυση με τις τόσες διαφορετικές προσεγγίσεις της ιστορίας αλλά και με τα τόσα πολλά ονόματα. Δυσκολεύτηκα να ξεχωρίσω ποιος είναι ποιος, και ποιος είναι ο ρόλος του καθενός στην ιστορία, και έπιασα τον εαυτό μου να γυρίζει πίσω για να βρω την αρχή του νήματος. Πιστεύω πως αν είχε περιοριστεί πάλι σε τρεις, το πολύ τέσσερις, διαφορετικές απεικονίσεις της ιστορίας, **δεν θα είχε χαθεί ο ρυθμός και κυρίως η ατμόσφαιρα**. Από τη στιγμή που άρχισαν να μπαίνουν σε μια σειρά πρόσωπα και καταστάσεις, η ευρηματική πλοκή με πήρε μαζί της και κράτησε αμείωτο το ενδιαφέρον μου μέχρι το φινάλε. Θέλει προσοχή για να μην πιαστείς «στην παγίδα του νερού» και να δεις την αλήθεια όπως ακριβώς είναι.